

Stále míň věřím v to nad námi,
opustil nás Bůh a jsme sami.
Nás, opustil nás.

Stále míň je ve mně ta pýcha,
že člověk je víc, než bytost, co dýchá
pár, momentů pár.

Stále míň chodí dobré zprávy,
smutek usnul, spí uvnitř hlavy.
Spí, hluboce spí.

Stále víc věřím - asi jsem blázen -
že lidé, co mám rád, vrátí se na zem
k nám. Vráť se k nám.

Tak k čemu jsou básně, když chybí v nich rým?
Když všechno tak krásné je jen prach a dým.
Tak k čemu jsou básně, když chybí v nich rým?
Když všechno tak krásné je jen prach a dým.

Stále míň věřím v to nad námi,
opustil nás Bůh a jsme sami.
Nás, opustil nás.

Stále míň je ve mně ta pýcha,
že člověk je víc, než bytost, co dýchá
pár, momentů pár.

Stále víc křičím, protože doufám,
že volání slyší ten, kdo si troufá
psát, osudy psát.

Osudy psát a verše a rýmy,
jen na řádků pár a od půlky knihy
krást, příběhy krást.

Tak k čemu jsou básně, když chybí v nich rým?
Když všechno tak krásné je jen prach a dým.
Tak k čemu jsou básně, když chybí v nich rým?
Když všechno tak krásné je jen prach a dým.